Р Е Ш Е Н И Е
№ 3484

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2768** по описа за **2014** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/ срещу съдебно решение от 27.11.2013г., постановено по НАХД № 12086/2012г. по описа на Софийски районен съд, 102 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 289 от 01.11.2011г. на Председателя на КРС, с което на [фирма] е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 700 лева, на основание чл. 106 във връзка с чл. 105в от ЗПУ за нарушение на чл. 105в от ЗПУ във връзка с чл. 18, ал. 2 от Наредба № 6 от 20.11.2003г. на М. /отм./ и с което е прекратено оразуваното административно производство.

В жалбата си жалбоподателят КРС твърди незаконосъобразност на оспореното решение като постановено в противоречие със закона. Твърди, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение. Твърди освен това, че в АУАН и НП точно и ясно е посочена датата на нарушението, а именно 16.02.2011г. Твърди освен това, че към момента на съставяне на АУАН не е изтекъл 3 месечния срок по чл. 34 от ЗАНН, тъй като като дата на извършване на нарушението следва да се приеме датата на установяване на нарушението, а именно 16.02.2011г., когато при проведена срещ с представители на МВР е установено, че само [фирма] е започнал процедурата

по чл. 18 ал. 1 т. 1 от Наредба № 6 от 20.11.2003г., а наказаното лице не е. Твърди освен това, че към момента на съставяне на АУАН 3 месечният срок не е изтекъл, а едногодишният срок по чл. 34 от ЗАНН въобще не е започнал да тече, тъй като се касае за продължено административно нарушение, което осъществява състава на нарушението, до момента на прекратяването му, а то не е прекратено. Иска оспореното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се потвърждава изцяло НП.

Ответникът по касация [фирма] чрзе процесуалния си представител в открито съдебно заседание и с представен отговор на касационната жалба изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение. Твърди, че тъй като е санкциониран за това, че в 15 дневен срок от издаването му на удостоверение за регистрация № 003 от 03.11.2009г. не е уведомил органите на МВР за започване на процедура по чл. 18 ал. 1 т. 1 от Нардеба № 6 от 20.11.2003г. В тази връзка твърди, че кройният срок, в който е следвало да започне процедурата е 18.11.2009г., т.е. твърди в тази връзка, че е изпаднал в неизпълнение на задължението си на 19.11.2009г., като в тази връзка посочва, че правилно СРС е приел, че АУАН е съставен след изтичане на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Твърди, че са голословни твърденията на касатора, че нарушителят, т.е.е дружеството ответнки по касация му е станало известно на 16.02.2011г. Иска оспореното съдебно решение да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП – прокурор Ютеров, изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба на КРС и иска същата да бъде оставена без уважение.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 ЗАНН, от страна – адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

За да постанови оспореното решение СРС е приел на първо място, че тъй като нарушението е извършено на 19.11.2009г. по отношение на него е изтекла абсолютната погасителна давност. Приел е освен това, че нарушителят е станал известен на административно – наказващите органи на 05.11.2010г., когато с протокол № С – ЕД – 159 от същата дата, съставен от служители на КРС, се установява, че не е представено уведомително писмо до МВР за съгласуване на изискванията за необходимите технически устройства, което описание съответства на вмененото на наказаното лице нарушение по чл. 18 от Наредба № 6 от 20.11.2003г. В тази връзка е приел, че след като видно от цитирания протокол нарушителят е станал известен на административно назващият орган на 05.11.2010г., а АУАН е съставен на 02.05.2011г., т.е.е АУАН е съставен след изтичане на преклузивния 3 месечен срок от откриване на нарушителя по чл. 34 от ЗАНН. Приел е и че доколкото нарушението е извършено на 19.11.2009г. е изтекъл и едногодишния срок по чл. 34 от ЗАНН. Приел е на трето място и че е последвал по – благоприятен закон, тъй като Наредба № 6 от 20.11.2003г. е отменена с Наредба № 6 от 01.11.2011г., в която вече липсва изискването на чл. 18 ал. 1 т. 1 от старата наредба, тъй като в еквивалентния текст от новата Наредба – чл. 15 въобще липсват каквито и да било срокове и правила за провеждане на съгласувателна процедура. Поради това е приложил и чл. 3 ал. 2 от ЗАНН. За да постанови оспореното решение, СРС е събрал и приел всички относими към спора доказателства – писмени и гласни.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна по съображения,

изложени по-долу.
На първо място, основателно е възражението на касатора, че се касае за продължено нарушение, което трае до прекъсването му и съответно момента на прекъсването му се счита за кайния момент, в който може да се приеме за извършено. Това е така, тъй като в конкретния случай се касае за нарушение, извършено чрез бездействие – неподаването на искане и стартиране на съгласувателна процедура. В тази връзка настоящият състав намира, че е незаконосъобразен извода на СРС за изтекла абсолютна давност. Безспорно и съобразно трайната практика на АССГ института на абсолютната давност по НК се прилага и в административно – наказателното производство. При постановяване обаче на оспореното решение СРС не е съобразил нормата на чл. 80 ал. 3 от НК, а именно, че „Давността за преследване започва от довършването на престъплението, при опит и приготовление - от деня, когато е извършено последното действие, а за престъпленията, които траят непрекъснато, както и за продължаваните престъпления - от прекратяването им“. В конкретния случай се касае за продължавано нарушение и не са налице данни, а и не се твърди прекратяването му, поради и което настоящият състав намира, че не е изтекла предвидената в закона абсолютна давност.
На второ място настоящият съста намира за неоснователно обаче възражението на касатора за това, че оспореното съдебно решение е незаконосъобразно, тъй като към момента на съставяне на АУАН не е изтекъл 3 месечният срок по чл. 34 от ЗАНН. Настоящият състав намира, че законосъобразно СРС е приел, че с протокол № С – ЕД – 159 от 05.11.2010г. съставен от служители на КРС, е установено, че наказаното лице [фирма] не е представил писмо до компетентните органи на МВР относно изискванията за необходимите технически усройства и софтуеър за осъществяване на необходимия контрол върху пощенските пратки. Горното описание съответства на вменените в чл. 18 ал. 2 във връзка с ал. 1 т. 1 от Наредба № 6 от 20.11.2003г. задължения за писмено уведомяване на МВР за започване на процедура по чл. 18 ал. 1 т. 1 от Наредба № 6 от 2003г. В тази връзка е законосъобразен извода на СРС, че към 05.11.2010г. на контролните органи е бил известен нарушителят. В тази връзка настоящият състав намира, че законосъобразно СРС е приел, че след като АУАН е съставен на 02.05.2011г., той е съставен след изтичане на 3 месечния срок по чл. 34 от ЗАНН.
На трето място настоящият състав намира за законосъобразен извода на СРС и за последвал по благоприятен закон, поради и което законосъобразно СРС е приложил разпоредбата на чл. 3 ал. 2 от ЗАНН. Това е така, тъй като действително до влизане в сила на НП, което все още не е влезнало в сила, Наредба № 6 от 20.11.2003г. е отменена с приемането на нова Наредба № 6 от 01.11.2011г., в която вече не е налице задължението по чл. 18 ал. 2 във връзка с ал. 1 т. 1 от отвенената Наредба № 6 от 2003г. По - благоприятен закон е налице, когато с последваща промяна е предвидено по – леко по размер и по вид наказание, а и когато е изключена наказуемостта на даден вид деяния или когато е отпаднала съставомерността на поведение. В конкретния случай е отпаднало задължението за поведение, съответно съставомерността на същото, за което може да се наложи санкция по чл. 105в от Закона за пощенските услуги, която предвижда санкции за неспазване на изискванията на закона или актовете по прилагането му.
С оглед на всичко гореизложено, настоящата съдебна инстанция намира, че решение от 27.11.2013 г., постановено по НАХД № 12086/2013 г. по описа на Софийски

районен съд (СРС), 102 състав, е законосъобразно, постановено при правилното приложение на закона и като такова следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 27.11.2013г., постановено по НАХД № 12086/2012г. по описа на Софийски районен съд, 102 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 289 от 01.11.2011г. на Председателя на КРС, с което на [фирма] е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 700 лева, на основание чл. 106 във връзка с чл. 105в от ЗПУ за нарушение на чл. 105в от ЗПУ във връзка с чл. 18, ал. 2 от Наредба № 6 от 20.11.2003г. на М. /отм./ и с което е прекратено оразуваното административно производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: